אי לא שרית ליה וכו'. לבל במוטל לחמה לג שרי: **מתני' מטלטלין נר חדש.** שלימו מחום וחזי למישמושי (ע) להדיא שלא לדלק בו נר מעולם: **אבל לא יפן.** דמוקלה מחמת מיחום הוא: **גמ' חוץ מן הנר שהדליקו.** ולפ על גב שכבה לסור לחיה ליה לרבי מאיר מוקלה מחמת מיחום: (ב) **חוץ מן הנר הדולק בשבת.** בעוד שהוא דולק לסור שמא יבבה הנר: **עשאים.** כום גדול של זכוכית שקורין לגפ"ש: **לא יוזום ממקומן.** ולפי' כבה הנר ולקמן מפרש טעמא: **מן הנר הכבה.** לכיון לכבה והולך לא מחייב תו משום מכבה: **כבה אין לא כבה לא.** דלא שמעינן ליה לרבי שמעון דשרי בשמני' שלא מותר שמן שבנר ושבקערה דמשמע לאחר שכבה: **מאי אמר.** מדקאמר אבל מכלל דבנר מותר: **גוותא.** דלעתיה עליה מבע"י שבר שיכלה השמן מהר ואשתמש בנר לבשיבבה: **אבל הני.** לא לסיק לדעתיה שיכבו כל היום: **ור' שמעון מחיב.** וקערה נפישא. קשיא קערה לקערה: **דומיא דנר.** קתני לה לזוטרת: **פתוט.** מנורה של מתכת ואינה מחוסקה: **לדברי המחיב.** ר' מאיר המחיר בנר יתן: **אומר.** בהאי דמוקלה מחמת מיחום לסור כדקתני לעיל חוץ מן הנר שהדליקו בו בשבת: **לדברי האומר.** כבה אין לא כבה לא ואיהו סבר אע"ג דלא כבה אבל כום וקערה ועששית לא יזיזם ממקומם מאי שנא הני אמר עולא סיפא אתאן לר' יהודה מתקיף לה מר זוטרא אי הכי מאי אבל אלא אמר מר זוטרא לעולם רבי שמעון וכי קשרי רבי שמעון בנר זוטא דדעתיה עלויה אבל הני דנפישי לא והתניא מותר השמן שבנר ושבקערה אסור ורבי שמעון מתיר התם קערה דומיא דנר הכא קערה דומיא דכום א"ר זירא פמוט שהדליקו בו בשבת לדברי המתיר אסור לדברי האוסר מותר למימרא דרבי יהודה מוקצה מחמת מיאום אית ליה מוקצה מחמת איסור לית ליה והתניא (ג) ר' יהודה אומר כל הנרות של מתכת מטלטלין חוץ מן הנר שהדליקו בו (ד) בשבת אלא אי איתמר הכי איתמר א"ר זירא פמוט שהדליקו עליו בשבת ד"ה אסור לא הדליקו עליו ד"ה מותר: אמר (ה) רב יהודה א"ר מטה שיחדה למעות אסור לטלטלה מיתיבי' רב נחמן בר יצחק מטלטלין נר חדש אבל לא ישן ומה

אי לא שרית ליה אתי לכבויי א"ר יהודה בן שילא א"ר אסי א"ר יוחנן (א)להלכה כר' יהודה בן לקיש במת: אין ניאותין הימנו לפי שאינו מן המובן: תנו רבנן (ב)מותר השמן שבנר ושבקערה אסור ורבי שמעון מתיר: **מתני'** (ג)מטלטלין נר חדש אבל לא ישן רבי שמעון אומר כל הנרות מטלטלין חוץ מן הנר הדולק בשבת: **גמ'** (ד)ת"ר מטלטלין נר חדש אבל לא ישן דברי רבי יהודה ר"מ אומר (ג)כל הנרות מטלטלין חוץ מן הנר שהדליקו בו (ד)בשבת ר' שמעון אומר חוץ מן הנר הדולק בשבת כבתה מותר לטלטלה אבל כום וקערה ועששית לא יזיזם ממקומם ור' אליעזר בר' שמעון אומר מסתפק מן הנר הכבה ומן השמן המטפטף ואפי' בשעה שהנר דולק אמר אביי רבי אליעזר ברבי שמעון סבר לה כאבוה בחדא ופליג עליה בחדא סבר לה כאבוה בחדא דלית ליה מוקצה ופליג עליה בחדא דאילו אבוה סבר כבה אין לא כבה לא ואיהו סבר אע"ג דלא כבה אבל כום וקערה ועששית לא יזיזם ממקומם מאי שנא הני אמר עולא סיפא אתאן לר' יהודה מתקיף לה מר זוטרא אי הכי מאי אבל אלא אמר מר זוטרא לעולם רבי שמעון וכי קשרי רבי שמעון בנר זוטא דדעתיה עלויה אבל הני דנפישי לא והתניא מותר השמן שבנר ושבקערה אסור ורבי שמעון מתיר התם קערה דומיא דנר הכא קערה דומיא דכום א"ר זירא פמוט שהדליקו בו בשבת לדברי המתיר אסור לדברי האוסר

מותר למימרא דרבי יהודה מוקצה מחמת מיאום אית ליה מוקצה מחמת איסור לית ליה והתניא (ה)ר' יהודה אומר כל הנרות של מתכת מטלטלין חוץ מן הנר שהדליקו בו (ו)בשבת אלא אי איתמר הכי איתמר א"ר זירא פמוט שהדליקו עליו בשבת ד"ה אסור לא הדליקו עליו ד"ה מותר: אמר (ז)רב יהודה א"ר מטה שיחדה למעות אסור לטלטלה מיתיבי' רב נחמן בר יצחק מטלטלין נר חדש אבל לא ישן ומה

ומע"ג דגבי ממון (ח)אמרינן מיפכח[א] מי שרית ליה אתי לכבויי היינו משום שאין מלטער על ממונו כמו על ממו[ב] ואי שרית ליה מתוך שיכח טרוד להציל[ג] יכול שכח שהיום שבת ויבא לכבות בשוגג אבל על מתו מלטער ביותר ואי לא שרית ליה אתי לכבויי במזיד[ד]:

שבנר ושבקערה אסור ור' שמעון מתיר. ואחר השבת מותר אפי' לר' יהודה ור"ע מגר תוכה דתניא (ט)כבה ליל ראשון מוסיף עליו בליל ג' ומליך בו כבה ליל ח' עושה לו מדוכה בפני עצמו מפני שהוקלה למלותו ואומר ר"י דגר תוכה עיקרו לא להנאתו בא אלא לפרסומי ניסא ומשום חביבותא דנס אינו מצפה שיכבה אלא מקלה לגמרי למלות[ט] אבל גר שבת להנאתו בא יוצא ומצפה שיכבה[ט] ולכך מותר ות"ת ומ"ש גר שכבה לחסור לטלטול לר' יהודה מסוכה רעועה דעלמא דמהני בה תנאי כדאמר לקמן בשמעתין ואם התנה עליה הכל לפי תנאו ומוקי לה בשמסתפק ביה (דף ג:) בסוכה דעלמא ורעועה דאחמול דעתיה עליויה שאפול ונר נמי דעתיה עליויה שיכבה ואמאי אין מועיל תנאי להסתפק משמן ונר"ש נמי יועיל תנאי להסתפק מן השמן המטפטף בשעה שהנר דולק וי"ל להסתפ סוכה דעלמא היא עשויה מזמן גדול ועשה ביה"ש אינו גודל ממנה ויוצא ומצפה מתי אפול אבל גר עיקר הקנאתו הוא ביה"ש ודחייה בידי' לעורך שבת ואמיר טפי ולא מהני ביה תנאי[ב]: **לדברי המתיר אסור.** פי' בקונטרס לדברי ר' מאיר[ה] ות"ת מאי קמ"ל הא בהדיא קאמר ר' מאיר נר שהדליקו בה בחול ושבת וי"ל דה"מ בנר של חרס דלית ביה תרתי מוקצה מחמת מיאום ומחמת איסור קמ"ל דאפי' בשל מתכת דלא מחיים ולית ביה אלא מוקצה מחמת מיאום אסור לסור ר' מאיר ואין נראה לר"ת[ט] דלפי זה הא דתניא לקמן לדברי הכל אסור לסור לא הוי אלא לר' מאיר ור' יהודה דקאמר עלייהו ולא ר"ש[כ] ומפרש וכן פר"ח לדברי המתיר[כא] היינו ר' שמעון[כב] אסר כאן בפמוט דהא פמוט גדול הוא כבום וקערה ועששית כמו פמוטות של בית ר' דשילהי כל כתבי (לקמן קכא:) לדברי האוסר היינו ר' מאיר ור' יהודה דאסרי בנר חרס שהדליקו בו בשבת אבל אלא של חרס דליכא תרתי מוקצה מחמת מיאום ומחמת איסור אבל בנר מתכת שרי ומסיק[כד] דלפי' בשל מתכת אסר ר' מאיר[כה] וה"נ אמרי בפ"ק דמולין (דף טו.)[כו] ע"כ לא שרי רבי מאיר אלא בשבת דרלוי לכוס אבל בשבת[כז] אסר אפי' בשל מתכת **מטה שיחדה למעות אסור לטלטלה.** נרלה לפי' לעורך גופה או לעורך מקומה אסור דכיון שיחדה למעות אגב אין עומין ממנה אגב תשמיש[כח] והוי[ל] כמוקצות דאסור לטלטלה לרבי יהודה אפילו לעורך גופה ומקומה ולרבי שמעון לא אסור אגב מוקצה לעורך גופו ומקומו אלא מוקצה מחמת חסרון כיס:

מתוך שאדם בהול[ל] על מתו אי לא שרית לי' אתי לכבויי.

הלכך לא מהני ביה תנאה. תוס' כלמ"ש. יח) דמתיר מוקצה מחמת מיאום. תוס' כלמ"ש. יט). לפרש דברי המתיר היינו ר"מ. תוס' כלמ"ש. כ. דלית [ל]יה מוקצה מחמת איסור. מי כר"ן. כא. בנר קטן. תוס' כלמ"ש. כב. שהוא מתיר בכל איסור דמוקצה מחמת איסור. רמב"ן. כג. [הכא] מותר, דר' יהודה לית לי' מוקצה מחמת איסור, ור"מ נמי לא אסר נר שהדליקו באותה שבת אלא דוקא בנר. תוס' כלמ"ש. כד. אלא אי אתמר הכי אתמר, פמוט שהדליקו עליו באותה שבת ד"ש לסור. רמב"ן. כה. דר"י ור"מ נמי אית להו מוקצה מחמת איסור לחודיה, ואפי' אינו במוקצה מחמת מיאום כלל. רמב"ן. כו. גבי המבשל בשבת, בשוגג יאכל, במזיד לא יאכל. תוס' כלמ"ש. כז. דאין ראוי לָכוס. תוס' כלמ"ש. כח. אלמא דר"מ אית לי' מוקצה מחמת איסור לחודי', ו[ה]יינו לפי מסקנא דשמעתין. תוס' כלמ"ש.

רב הכא טלטול מן הלד הא תנן בפ' נוטל (לקמן קמב:) מעות שע"ג הכר מנער את הכר והן נופלות ואבן שעל פי החבית מטה על לדה וכו' ומוקי לה רב התם בשוכח אבל במניח שעשה בסיס לדבר שאינו מלוי לטלטל מן הלד הא תנן בפ' נוטל (לקמן קמב:) מעות שע"ג הכר מנער את הכר והן נופלות ואבן שעל פי החבית מטה על לדה וכו' ומוקי לה רב התם בשוכח אבל במניח שעשה בסיס לדבר שאינו מלוי לטלטל

אי לא שרית ליה אתי לכבויי א"ר יהודה בן שילא א"ר אסי א"ר יוחנן (א)להלכה כר' יהודה בן לקיש במת: אין ניאותין הימנו לפי שאינו מן המובן: תנו רבנן (ב)מותר השמן שבנר ושבקערה אסור ורבי שמעון מתיר: **מתני'** (ג)מטלטלין נר חדש אבל לא ישן רבי שמעון אומר כל הנרות מטלטלין חוץ מן הנר הדולק בשבת: **גמ'** (ד)ת"ר מטלטלין נר חדש אבל לא ישן דברי רבי יהודה ר"מ אומר (ג)כל הנרות מטלטלין חוץ מן הנר שהדליקו בו (ד)בשבת ר' שמעון אומר חוץ מן הנר הדולק בשבת כבתה מותר לטלטלה אבל כום וקערה ועששית לא יזיזם ממקומם ור' אליעזר בר' שמעון אומר מסתפק מן הנר הכבה ומן השמן המטפטף ואפי' בשעה שהנר דולק אמר אביי רבי אליעזר ברבי שמעון סבר לה כאבוה בחדא ופליג עליה בחדא סבר לה כאבוה בחדא דלית ליה מוקצה ופליג עליה בחדא דאילו אבוה סבר כבה אין לא כבה לא ואיהו סבר אע"ג דלא כבה אבל כום וקערה ועששית לא יזיזם ממקומם מאי שנא הני אמר עולא סיפא אתאן לר' יהודה מתקיף לה מר זוטרא אי הכי מאי אבל אלא אמר מר זוטרא לעולם רבי שמעון וכי קשרי רבי שמעון בנר זוטא דדעתיה עלויה אבל הני דנפישי לא והתניא מותר השמן שבנר ושבקערה אסור ורבי שמעון מתיר התם קערה דומיא דנר הכא קערה דומיא דכום א"ר זירא פמוט שהדליקו בו בשבת לדברי המתיר אסור לדברי האוסר

מותר למימרא דרבי יהודה מוקצה מחמת מיאום אית ליה מוקצה מחמת איסור לית ליה והתניא (ה)ר' יהודה אומר כל הנרות של מתכת מטלטלין חוץ מן הנר שהדליקו בו (ו)בשבת אלא אי איתמר הכי איתמר א"ר זירא פמוט שהדליקו עליו בשבת ד"ה אסור לא הדליקו עליו ד"ה מותר: אמר (ז)רב יהודה א"ר מטה שיחדה למעות אסור לטלטלה מיתיבי' רב נחמן בר יצחק מטלטלין נר חדש אבל לא ישן ומה

ומע"ג דגבי ממון (ח)אמרינן מיפכח[א] מי שרית ליה אתי לכבויי היינו משום שאין מלטער על ממונו כמו על ממו[ב] ואי שרית ליה מתוך שיכח טרוד להציל[ג] יכול שכח שהיום שבת ויבא לכבות בשוגג אבל על מתו מלטער ביותר ואי לא שרית ליה אתי לכבויי במזיד[ד]:

שבנר ושבקערה אסור ור' שמעון מתיר. ואחר השבת מותר אפי' לר' יהודה ור"ע מגר תוכה דתניא (ט)כבה ליל ראשון מוסיף עליו בליל ג' ומליך בו כבה ליל ח' עושה לו מדוכה בפני עצמו מפני שהוקלה למלותו ואומר ר"י דגר תוכה עיקרו לא להנאתו בא אלא לפרסומי ניסא ומשום חביבותא דנס אינו מצפה שיכבה אלא מקלה לגמרי למלות[ט] אבל גר שבת להנאתו בא יוצא ומצפה שיכבה[ט] ולכך מותר ות"ת ומ"ש גר שכבה לחסור לטלטול לר' יהודה מסוכה רעועה דעלמא דמהני בה תנאי כדאמר לקמן בשמעתין ואם התנה עליה הכל לפי תנאו ומוקי לה בשמסתפק ביה (דף ג:) בסוכה דעלמא ורעועה דאחמול דעתיה עליויה שאפול ונר נמי דעתיה עליויה שיכבה ואמאי אין מועיל תנאי להסתפק משמן ונר"ש נמי יועיל תנאי להסתפק מן השמן המטפטף בשעה שהנר דולק וי"ל להסתפ סוכה דעלמא היא עשויה מזמן גדול ועשה ביה"ש אינו גודל ממנה ויוצא ומצפה מתי אפול אבל גר עיקר הקנאתו הוא ביה"ש ודחייה בידי' לעורך שבת ואמיר טפי ולא מהני ביה תנאי[ב]: **לדברי המתיר אסור.** פי' בקונטרס לדברי ר' מאיר[ה] ות"ת מאי קמ"ל הא בהדיא קאמר ר' מאיר נר שהדליקו בה בחול ושבת וי"ל דה"מ בנר של חרס דלית ביה תרתי מוקצה מחמת מיאום ומחמת איסור קמ"ל דאפי' בשל מתכת דלא מחיים ולית ביה אלא מוקצה מחמת מיאום אסור לסור ר' מאיר ואין נראה לר"ת[ט] דלפי זה הא דתניא לקמן לדברי הכל אסור לסור לא הוי אלא לר' מאיר ור' יהודה דקאמר עלייהו ולא ר"ש[כ] ומפרש וכן פר"ח לדברי המתיר[כא] היינו ר' שמעון[כב] אסר כאן בפמוט דהא פמוט גדול הוא כבום וקערה ועששית כמו פמוטות של בית ר' דשילהי כל כתבי (לקמן קכא:) לדברי האוסר היינו ר' מאיר ור' יהודה דאסרי בנר חרס שהדליקו בו בשבת אבל אלא של חרס דליכא תרתי מוקצה מחמת מיאום ומחמת איסור אבל בנר מתכת שרי ומסיק[כד] דלפי' בשל מתכת אסר ר' מאיר[כה] וה"נ אמרי בפ"ק דמולין (דף טו.)[כו] ע"כ לא שרי רבי מאיר אלא בשבת דרלוי לכוס אבל בשבת[כז] אסר אפי' בשל מתכת **מטה שיחדה למעות אסור לטלטלה.** נרלה לפי' לעורך גופה או לעורך מקומה אסור דכיון שיחדה למעות אגב אין עומין ממנה אגב תשמיש[כח] והוי[ל] כמוקצות דאסור לטלטלה לרבי יהודה אפילו לעורך גופה ומקומה ולרבי שמעון לא אסור אגב מוקצה לעורך גופו ומקומו אלא מוקצה מחמת חסרון כיס:

מתוך שאדם בהול[ל] על מתו אי לא שרית לי' אתי לכבויי.

הלכך לא מהני ביה תנאה. תוס' כלמ"ש. יח) דמתיר מוקצה מחמת מיאום. תוס' כלמ"ש. יט). לפרש דברי המתיר היינו ר"מ. תוס' כלמ"ש. כ. דלית [ל]יה מוקצה מחמת איסור. מי כר"ן. כא. בנר קטן. תוס' כלמ"ש. כב. שהוא מתיר בכל איסור דמוקצה מחמת איסור. רמב"ן. כג. [הכא] מותר, דר' יהודה לית לי' מוקצה מחמת איסור, ור"מ נמי לא אסר נר שהדליקו באותה שבת אלא דוקא בנר. תוס' כלמ"ש. כד. אלא אי אתמר הכי אתמר, פמוט שהדליקו עליו באותה שבת ד"ש לסור. רמב"ן. כה. דר"י ור"מ נמי אית להו מוקצה מחמת איסור לחודיה, ואפי' אינו במוקצה מחמת מיאום כלל. רמב"ן. כו. גבי המבשל בשבת, בשוגג יאכל, במזיד לא יאכל. תוס' כלמ"ש. כז. דאין ראוי לָכוס. תוס' כלמ"ש. כח. אלמא דר"מ אית לי' מוקצה מחמת איסור לחודי', ו[ה]יינו לפי מסקנא דשמעתין. תוס' כלמ"ש.

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מטלטלין וכו' לפיהשמושי ביה להדליק: (ב) תוס' ד"ה ד"ש טלטול וכו' אבל במקום שנעשה בסיס לדבר המסור מדאמי דאפילו מניח דבר שדעתו ליטלו בשבת ולא להניחו כל השבת חשוב כשכח כי היכי דמעמר:

גליון הש"ס

תום' ד"ה ד"ש וכו' אפילו מניח חשיב כשוכח כי החיא דמנחר. עי' לקמן קף כא ע"ש תום' ד"ה מו שנמנו: **בא"ד דהכא** עיקר. עי' לעיל קף לט ע"ש תום' ד"ה מפני שמזיז: **בא"ד** הוו יודעי לה דמתני' היא. עי' מגמות קף ט ע"ש תום' ד"ה מפני שרי ולית ליה מוקלה מחמת מיסור: נר של מתכת לא מחיים כגון של נחשת דלא בלע: **שיחדה למעות.** מיתסרא בהזמנה בעלמא ועע"ש שלא היה עליה מעולם: **מטלטלין נר חדש.** והא רבי יהודה קאמר לה לחיא ליה מוקלה. אלמא לא מיתסר בהזמנה מדקאמר מכל לא המיומד לכך: סעיף

מוסף רש"י

מותר השמן שבנר. נר קכויוי"ל, מותר השמן שבנתן בנר מו בקנים, שמן הניתן להדלקת הנר של שבת וכבה, המוחר יש בה מעט מוקלה ומסור (ביצה ל:). מטלטלין נר חדש. שלא הדליקו בו מעולם, נר של חרס וכשהוא חדש חזי למילחי ניה פירי, אבל לא ישן. דמוקלה הוא ממחמת מיאום, שהדעת קלה בו (חולין יד:). כל הנרות של מתכת מטלטלין. דשל מתכות לא מחיי מפילו ישנים, כגון של נחושת וכיוצא בהן. חוץ מן הנר שהדליקו בו באותה שבת. שהיה נר דולק בו בשבת וכבה, בין השמשות, דמוקלה מחמת מיאום, שאסור לכבות הנר, נאסר גם הוא לטלטל, וכיון שהוקלה בין השמשות הוקלה לכל היום (שם טו.).

רב נסים גאון

אמר ר' זירא פמוט שהדליקו עליו באותה שבת לדברי המתיר אוסר לדברי האוסר מתיר. פמוט מין מנורה ויש לה קנה אחד, ובמגחות בפרק הקומץ את המנחה (דף כח) כשאמרו על דרך קושיא ואימא נמי באה זהב באה קנים אינה באה זהב אינה באה קנים, השיבו ההוא פמוט מיתקרי. והפמוט שהזכיר ר' זירא בשמועה זו נחשת היא וחדש ואינו נאמס, ואם הדליקו עליו נר באותו שבת הרי הוא מוקצה מחמת איסור ולפי שהוא מנוקב מלכלוך לא הוי מוקצה מחמת מיאוס. ועל דעת ר' מאיר שהיה מתיר בטלטול הפמוט אם לא הדליקו עליו באותה שבת, זה הפמוט אע"פ שהוא כחדש שאינו נמאס אסור לטלטלו לפי שנהיה מוקצה מחמת איסורו מפני הנר שהדליקו עליו באותו יום. ועל דעת ר' יהודה שהיה אוסר בטלטול נר חדש הרי הפמוט מותר לטלטלו לפי שנראה נר חדש ואינו מאוס. ולפיכך באה הקושיא מידי למימרא דר' יהודה מוקצה מחמת מיאוס אית ליה מוקצה מחמת איסורו לית ליה והתניא. ובגמ' דבני מערבא גדסי מעשה היה וטילטלו פמוט מתחת הנר בשבת מה אנן קיימין, אי כר' מאיר אפילו פמוט יהא אסור כמו של הנרות של מטלטלין חוץ מן הנר שהדליקו בה באותה שבת וזה הפמוט הדליקו בו באותה שבת והרי הוא לר' מאיר אסור, ואי כר"ש אפילו נר עצמו יהא מותר וכל שכן הפמוט שיהא מותר ואין אנו צריכים להודיענו זה התיתר בפמוט על דעת ר' שמעון שהיה סובר נר עצמו מותר לטלטלו, וכ"ש פמוט מתחתיו. אלא כן אנן כר' יהודה דר' יהודה אומר נר מאוס פמוט אינו מאוס. וזה סיוע לפירוש שפירשנו, אבל בארתי זה הטעם כי ראיתי מי שפירש אותו בטעם אחר וסבר שר' שמעון שהוא מתיר בנר אוסר בפמוט. ולדבריהם בתלמוד ארץ ישראל אי כר' שמעון אפילו נר עצמו יהא מותר נתבאר כבר שר' שמעון מתיר הנר עצמו וכ"ש הפמוט.

רבינו חננאל

כי לא שרית ליה לטלטולי אתי לכבויי ולמעבד איסורא דאורייתא. א"ר יהודה בר שילא א"ר אסי א"ר יוחנן הלכה כר' יהודה בן לקיש במת. **ואין ניאותין ממנו לפי שאינו מן המובן.** ת"ר מותר השמן שבנר ושבקערה אסור להסתפק ממנו, ור"ש מתיר. **מטלטלין** נר חדש אבל לא ישן, אע"ג דקיי"ל דהלכתא כר' שמעון בכולה שבת, בהא לית הלכתא כוותיה, חדא דתנא דידן קתני דברי ר' יהודה סתמא במתניתין. ובברייתא מפרש דברי ר' יהודה מטלטלין נר חדש אבל לא ישן, ר' מאיר אומר כל הנרות מטלטלין חוץ מן הנר שהדליקו בה באותה שבת. נמצא ר' מאיר ור' יהודה שניהן אוסרין בנר שהדליקו בו באותה שבת, ור"ש מתיר ולית הלכתא כוותיה, דהוא יחיד במקום רבים. ואע"פ דא"ר יוחנן אנו אין לנו אלא בנר כר' שמעון, אמרו ליה לר' יוחנן לא סבירא ליה טעמא דר"ש. **ואפילו** ר"ש לא שרי לטלטולי בשבת (ב)גר שכבה אלא בנר קטן דכיון דהוא נר קטן ושמנו מעט דעתו עליו מאתמול לכשיכבה יטלטלנו ואינו מוקצה, אבל נר גדול כגון כוס [ו]קערה ועששית שיתכן שידליקו היום כולו לא אמרינן דחשיב עלייהו מאתמול לכשיכבו יטלטלם, אלא אמרינן ודאי כיון דגדולים הן נתייאשו מלטלטלן ומוקצין הן, לפיכך קתני סיפא אבל כוס וקערה ועששית לא יזיזם ממקומם. וכן כיוצא בהן, פעמים שיש קערה

ג) עי' נרמב"ן ונרמב"ן. ד) ט"ס כאן.